

JORNADA SACERDOTAL- FI DE CURS

Homilia pronunciada al Seminari Diocesà de Vic, el dia 7 de juny del 2012

Sr. Obispo de Ciudad Rodrigo, Mons. Raúl Berzosa

Sr. Rector del Seminari Diocesà

Sr. Vicari General

Germans preveres i diaques

Germans tots, fills de Déu:

Vull que la meva primera paraula de l'homilia en l'Eucaristia que estem celebrant sigui d'acció de gràcies al Senyor per tots i cada un de vosaltres, germans preveres. La vostra presència en la jornada i en aquesta eucaristia expressa la comunió profunda que neix, molt més enllà de les nostres preferències i les nostres idees, de la comunió en el mateix ministeri apostòlic al servei de tot el Poble de Déu i de la comunió en la mateixa missió apostòlica: l'anunci de Crist. Tenim ben presents tots els nostres germans que no han pogut assistir per raons ministerials o personals, especialment els germans ancians i malalts. També tinc presents tots aquells germans nostres que no veuen necessari expressar la comunió d'aquesta manera, al mateix temps tan senzilla i tan profunda, entorn de Crist en l'Eucaristia presidida pel bisbe diocesà. Que l'Esperit Sant faci créixer més i més la caritat i la comunió entre els qui som els deixebles de Crist, cridats enmig del món a donar el testimoni d'unitat i de pau!

Estem celebrant la Missa votiva de Jesucrist, gran sacerdot per sempre. Tota la litúrgia ens convida a mirar Jesucrist com a gran sacerdot que ens ha obert les portes de l'entrada al misteri de Déu. La realitat del pecat en el cor de l'home allunyaria definitivament aquest de la trobada amb Déu si ell mateix, en el seu Fill, Jesucrist, no hagués vingut a la nostra recerca. La trobada entre Déu i l'home pren l'expressió de la donació de Crist en la seva mort redemptora en l'altar de la creu. Crist és al mateix temps l'altar, el sacerdot i la víctima. *La sang de Jesús ens permet d'entrar confiadament al lloc santíssim*, ens ha dit l'autor de la carta als cristians hebreus. El sacerdocí de Crist és únic i definitiu, universal i etern. No hi ha cap altre sacerdot que Crist. I en ell tot cristià és sacerdot, «destinat a practicar el culte espiritual per a glòria de Déu i salvació dels homes» (LG 34); i al servei d'aquest sacerdocí, el sacerdocí comú de tots els fidels, hi ha el sacerdocí ministerial. Com ens recorda el segon Concili Vaticà: « El sacerdocí comú dels fidels i el sacerdocí ministerial o jeràrquic, encara que siguin diferents per essència i no sols per grau, s'ordenen l'un a l'altre, car l'un i l'altre participen, cada un a la seva manera, de l'únic sacerdocí de Jesucrist. En efecte, el sacerdocí ministerial, per la potestat sagrada de què és dotat, forma i regeix el poble sacerdotal, celebra el sacrifici eucarístic en persona de Crist i l'ofereix a Déu en nom de tot el poble; i els fidels concorren en l'oferiment de l'Eucaristia en virtut de llur sacerdocí reial, que també exerceixen en rebre els sagraments, en la pregària i en l'acció de gràcies, en el testimoniatge d'una vida santa, en l'abnegació i en la caritat activa » (LG, 11).

Germans sacerdots, que n'és, de gran, el do que hem rebut a favor dels nostres germans! Com diu el prefaci de la missa que celebrem: «Crist, portat pel seu amor fratern, escull uns homes que per la imposició de les mans participin del seu sagrat ministeri.» Adonem-nos-en bé: Jesús ens ha escollit mogut per amor fratern, amor de germà i amor als germans; per això les seves paraules al Cenacle han de ressonar de manera especial sempre per a tots i cada un de nosaltres: *Ja no us dic servents, perquè*

el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare (Jn 15,15). Jesús ens diu «amics» en mans dels quals posa els misteris del seu Regne a favor de tots els homes, a favor, en concret, dels germans i germanes que per mitjà de l'Església ell mateix ens ha encomanat.

L'exercici del nostre ministeri no serà mai una càrrega pesada si posem la mirada en Crist que ens va al davant en el seu sacerdocí de donació total, d'amor total. El nostre ministeri no perdrà mai l'horitzó de l'esperança si cada dia i a cada instant deixem que ens arribin al cor les paraules de Crist: *A vosaltres us he dit amics.*

Però també i al mateix temps ha de néixer en el nostre cor el neguit perquè els nostres germans, els laics i religiosos, rebin de les nostres mans i cada dia el sacerdocí de Crist, cap i pastor, en la celebració de l'Eucaristia. Enmig de la comunitat cristiana han de ressonar les mateixes paraules de donació de Crist a favor de la humanitat. Han de ressonar dels nostres llavis les mateixes paraules de Jesús: *Això és el meu cos, entregat per vosaltres. Feu això que és el meu memorial... Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres;* han de ressonar de la nostra persona, feta tota ella presència de Crist en raó de l'elecció sempre immerescuda de Déu i el sagrament que ens ha transformat en Crist Sacerdot.

Sempre és bo que ens preguntem: ¿Creiem realment que l'Eucaristia és el centre, la font i el cim de la nostra donació als germans? ¿Creiem realment que els nostres germans, religiosos i laics, necessiten l'Eucaristia per poder exercir el seu sacerdocí reial? Ho diré d'una altra manera: ¿Afavorim que els nostres germans estimin la celebració de l'Eucaristia, sobretot la dominical, molts d'ells cercant-la, àdhuc, quan sigui necessari, més enllà dels límits de les seves parròquies? ¿Hi ha entre nosaltres un vertader desig que el Senyor ens doni molts i sants sacerdots? ¿Les nostres comunitats són vertaders fogars entorn de l'Eucaristia, demanant al Senyor el do de les vocacions sacerdotals perquè els petits i els pobres tinguin la celebració eucarística?

Germans estimats, el Senyor no ens demana més del que podem fer. Però sí que ens demana que fem tot el puguem perquè la celebració de l'Eucaristia arribi als nostres germans. Sense la celebració de l'Eucaristia no hi ha veritable comunitat cristiana. L'Eucaristia i l'Església són misteris de fe indestriables. I nosaltres som els servidors necessaris i indispensables d'aquests dos misteris. L'Eucaristia fa l'Església i l'Església fa l'Eucaristia. Gràcies siguin donades a Déu per la vostra donació generosa perquè això sigui realitat més i més entre nosaltres.

Cada dia l'Església es fa misteriosament quan nosaltres repetim amb la força de l'Esperit Sant les mateixes paraules de Crist: *El meu Cos entregat per vosaltres... La meva sang vessada per vosaltres...* L'Església es va fent misteriosament per l'acció de la donació de Crist a favor de la humanitat. Tots els qui participem de l'Eucaristia amb fe acollim la seva donació, el seu amor, la seva salvació. En el moment de la celebració eucarística experimentem que no som uns membres dins d'una totalitat immensa, sinó que fem nostres aquelles paraules de sant Pau: *Crist em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi (Ga 2,20).* I les experimentem en l'avui de la salvació. I al mateix temps entenem que aquest "vosaltres" de Crist s'estén al passat i al futur, als "molts" que al llarg dels segles han acollit, acollim i acolliran amb fe la donació de Crist en la creu, en el moment culminant del seu sacerdocí, únic, etern i definitiu, fet present sacramentalment en la celebració de l'Eucaristia, memorial de la seva mort i resurrecció. Jesucrist és el salvador de tots els homes, el seu ésser i el seu obrar abracen tota la humanitat en el passat, en el present i en el futur.

Estem acabant el curs pastoral en què hem tingut l'ocasió de reflexionar sobre l'acció de l'Esperit Sant en el cor dels creients i en el cor de la nostra Església diocesana, així com també sobre la importància del sagrament de la confirmació. Dono gràcies a Déu per l'acolliment i el treball que s'han fet entorn de la proposta pastoral diocesana. Som a les portes de l'Any de la Fe i, dins del Pla Diocesà de Pastoral, de l'any dedicat a l'Eucaristia: misteri de la fe. Us exhorto a no perdre l'oportunitat que l'Església ens ofereix, tant per la veu del Sant Pare, com del vostre bisbe diocesà. Feu-ho pel vostre bé i sobretot pel bé dels vostres germans. Quan se sembla en la comunió de l'Església es recull, quan no se sembla en la comunió de l'Església s'escampa.

El nostre Seminari Diocesà és lloc de records per a molts de vosaltres, i per a tots nosaltres és el lloc per a recordar-nos que el sacerdoci ministerial és insubstituïble en el servei de les nostres comunitats. Estimem el nostre sacerdoci a favor dels nostres germans!. Visquem-lo santament! Siguem dòcils a la inspiració de l'Esperit Sant que ens porta pels camins de la voluntat de Déu, en l'obediència a ell, en la comunió de l'Església. Que els nostres cors siguin sempre plens de la pregària esperançada a favor de tota l'Església, demanant els sacerdots, ministres de l'Eucaristia, que necessitem per al servei de totes les nostres parròquies i comunitats.

Ens encomanem a dos sants fills de la ciutat de Vic: sant Miquel dels Sants, perquè tot just demà, 8 de juny, farà 150 anys de la seva canonització pel papa Pius IX; i la beata Carme Sallés i Barangueras, fundadora de les Germanes Concepcionistes Missioneres de l'Ensenyança, que, si Déu vol, serà canonitzada a l'inici de l'Any de la Fe, el 21 d'octubre, a Roma pel papa Benet XVI. Que ells intercedeixin per la diòcesi que els va iniciar en la fe cristiana i en la qual van rebre els sagraments de la iniciació cristiana —el baptisme, la confirmació i l'Eucaristia—, perquè mai no perdem la mateixa fe, esperança i caritat que va donar en els seus cors la vida de santedat i de resposta fidels al do de l'amor de Déu. A qui sigui donat l'honor i la glòria pels segles dels segles. Amén.